

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 85

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

22 marca 2014

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 85/01

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* Dz.U. C 78 z 15.3.2014.....

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 85/02

Sprawa C-292/11 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 stycznia 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Odwołanie — Wykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Żądanie zapłaty — Uchylenie przepisów krajowych będące przyczyną uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dokonywana przez Komisję ocena środków podjętych przez państwo członkowskie w celu wykonania wyroku Trybunału — Granice — Podział kompetencji między Trybunał a Sąd).....

2

2014/C 85/03

Sprawa C-67/12: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/91/WE — Charakterystyka energetyczna budynków — Artykuły 3, 7 i 8 — Niepełna transpozycja)

2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2014/C 85/04	Sprawa C-176/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Association de médiation sociale przeciwko Union locale des syndicats CGT i in. (Polityka społeczna — Dyrektywa 2002/14/WE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 27 — Uzależnienie utworzenia organu przedstawicielskiego pracowników od pewnego progu liczbowego zatrudnianych pracowników — Obliczanie progu liczbowego — Uregulowanie krajowe niegodne z prawem Unii — Rola sądu krajowego)	3
2014/C 85/05	Sprawa C-226/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Oviedo — Hiszpania) — Constructora Principado S.A. przeciwko Josému Ignaciowi Menéndezowi Álvarezowi (Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy konsumenckie — Umowa sprzedaży nieruchomości — Nieuczciwe warunki umowne — Kryteria oceny)	3
2014/C 85/06	Sprawa C-270/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 22 stycznia 2014 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej (Rozporządzenie (UE) nr 236/2012 — Sprzedaż krótka i wybrane aspekty dotyczące swapów ryzyka kredytowego — Artykuł 28 — Ważność — Podstawa prawna — Uprawnienia interwencyjne powierzone Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w wyjątkowych okolicznościach)	4
2014/C 85/07	Sprawa C-300/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Düsseldorf-Mitte przeciwko Ibero Tours GmbH (Podatek od wartości dodanej — Czynności biur podróży — Przyznanie rabatu podróżnym — Ustalenie podstawy opodatkowania usług świadczonych w ramach działalności pośrednictwa)	4
2014/C 85/08	Sprawa C-328/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Ralph Schmid (działający w charakterze syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Aletty Zimmermann) przeciwko Lilly Hertel (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Powództwo o unieważnienie czynności prawnej upadłego — Strona pozwana zamieszkała w państwie trzecim — Jurysdykcja sądu państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika)	5
2014/C 85/09	Sprawa C-371/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli — Włochy) — Enrico Petillo, Carlo Petillo przeciwko Unipolowi (Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Dyrektywy 72/166/EWG, 84/5/EWG, 90/232/EWG i 2009/103/EWG — Wypadek drogowy — Szkada niemajątkowa — Zadośćuczynienie — Przepisy krajowe ustanawiające zasady obliczania zadośćuczynienia w przypadku wypadków drogowych, mniej korzystne dla poszkodowanych niż zasady przewidziane w ogólnym systemie odpowiedzialności cywilnej — Zgodność z ww. dyrektywami)	5
2014/C 85/10	Sprawa C-378/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Zjednoczone Królestwo) — Nnamdi Onuekwere przeciwko Secretary of State for the Home Department (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 ust. 2 i 3 — Prawo stałego pobytu obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności przez tych obywateli)	6
2014/C 85/11	Sprawa C-400/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Zjednoczone Królestwo) — Secretary of State for the Home Department przeciwko M. G. (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Ochrona przed wydaleniem z terytorium — Sposób obliczania dziesięcioletniego okresu — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności)	7

2014/C 85/12	Sprawa C-423/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen — Szwecja) — Flora May Reyes przeciwko Migrationsverket (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Prawo pobytu w państwie członkowskim obywatela państwa trzeciego będącego bezpośrednim zstępnym osoby mającej prawo pobytu w tym państwie członkowskim — Pojęcie osoby pozostającej „na utrzymaniu”)	7
2014/C 85/13	Sprawa C-429/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck (Austria) — Siegfried Pohl przeciwko ÖBB Infrastruktur AG (Odesłanie prejudycjalne — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 45 TFUE — Dyrektywa 2000/78/WE — Odmienne traktowanie ze względu na wiek — Określenie daty odniesienia do celów awansu w ramach widełek płacowych — Termin przedawnienia — Zasada skuteczności)	8
2014/C 85/14	Sprawa C-481/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas — Litwa) — UAB „Juvelta” przeciwko VĮ „Lietuvos prabavimo rūmai” (Swobodny przepływ towarów — Artykuł 34 TFUE — Ograniczenia ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym — Sprzedaż wyrobów z metali szlachetnych — Cecha probiercza — Wymogi ustanowione w przepisach państwa członkowskiego przywozu)	9
2014/C 85/15	Sprawa C-588/12 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. — Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) przeciwko riha WeserGold Getränke GmbH & Co. KG (dawniej Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG), Lidl Stiftung & Co. KG (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy WESTERN GOLD — Sprzeciw właściciela słownych, krajowych, międzynarodowego i wspólnotowego, znaków towarowych WeserGold, Wesergold i WESERGOLD)	9
2014/C 85/16	Sprawa C-45/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Andreas Kainz przeciwko Pantherwerke AG (Odesłanie prejudycjalne — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Odpowiedzialność za wadliwy produkt — Towar wyprodukowany w jednym państwie członkowskim i sprzedawany w innym państwie członkowskim — Wykładnia pojęcia miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę — Miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące powstanie szkody)	10
2014/C 85/17	Sprawa C-371/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia) w dniu 2 lipca 2013 r. — SC Schuster & Co Ecologic SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu	10
2014/C 85/18	Sprawa C-654/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 10 grudnia 2013 r. — Delphi Hungary Autóalkatrész Gyártó Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (NAV)	10
2014/C 85/19	Sprawa C-656/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 12 grudnia 2013 r. — L przeciwko M, R i K	11
2014/C 85/20	Sprawa C-658/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu 12 grudnia 2013 r. — Wilhelm Spitzner, Maria-Luise Spitzner przeciwko TUIfly GmbH	12

2014/C 85/21	Sprawa C-665/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho de Lisboa (Portugalia) w dniu 16 grudnia 2013 r. — Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins Via Directa przeciwko Companhia de Seguros SA	12
2014/C 85/22	Sprawa C-666/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 16 grudnia 2013 r. — Rohm Semiconductor GmbH przeciwko Hauptzollamt Krefeld	12
2014/C 85/23	Sprawa C-668/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 16 grudnia 2013 r. — Casa Județeană de Pensii Botoșani przeciwko Evanghelii Paraskevopoulou	13
2014/C 85/24	Sprawa C-669/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 października 2013 r. w sprawie T-328/12 Mundipharma GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 16 grudnia 2013 r. przez Mundipharma GmbH	13
2014/C 85/25	Sprawa C-672/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma (Węgry) w dniu 17 grudnia 2013 r. — OTP Bank Nyrt. przeciwko Magyar Állam, Magyar Államkincstár	14
2014/C 85/26	Sprawa C-680/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 20 grudnia 2013 r. — Condor Flugdienst GmbH przeciwko Andreasowi Plakolmowi	14
2014/C 85/27	Sprawa C-684/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 23 grudnia 2013 r., Johannes Demmer przeciwko Fødevareministeriets Klagecenter	14
2014/C 85/28	Sprawa C-691/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 października 2013 r. — Les Laboratoires Servier SA przeciwko Ministre des affaires sociales et de la santé, Ministre de l'Économie et des Finances	16
2014/C 85/29	Sprawa C-5/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 stycznia 2014 r. — Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH przeciwko Hauptzollamt Osnabrück	16
2014/C 85/30	Sprawa C-25/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 20 stycznia 2014 r. — Union des syndicats de l'immobilier (UNIS) przeciwko Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Syndicat national des résidences de tourisme (SNRT) i in.	17
2014/C 85/31	Sprawa C-26/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 20 stycznia 2014 r. — Beaudout Père et Fils SARL przeciwko Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Confédération nationale de la boulangerie et boulangerie-pâtisserie française, Fédération Générale Agroalimentaire — CFTD i in.	17
2014/C 85/32	Sprawa C-29/14: Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	17
2014/C 85/33	Sprawa C-36/14: Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	18

Sąd

2014/C 85/34	Sprawa T-642/13: Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2013 r. — Wolverine International przeciwko OHIM — BH Stores (cushe)	20
2014/C 85/35	Sprawa T-678/13: Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2013 r. — AEMN przeciwko Parlamentowi	20
2014/C 85/36	Sprawa T-679/13: Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2013 r. — AEMN przeciwko Parlamentowi	21
2014/C 85/37	Sprawa T-689/13: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2013 r. — Bilbaína de Alquitrane i in. przeciwko Komisji	21
2014/C 85/38	Sprawa T-27/14: Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2014 r. — Republika Czeska przeciwko Komisji Europejskiej	22
2014/C 85/39	Sprawa T-30/14: Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2014 r. — Laverana GmbH & Co. KG przeciwko OHIM (BIO — INGRÉDIENTS VÉGÉTAUX — PROPRE FABRICATION)	22
2014/C 85/40	Sprawa T-79/14: Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2014 r. — Secop przeciwko Komisji	23

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 85/41	Sprawa F-65/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 11 lutego 2014 r. — Armani przeciwko Komisji (Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dodatki rodzinne — Prawo do dodatku na dziecko na utrzymaniu — Dziecko na utrzymaniu — Dziecko małżonki skarżącego) ...	25
2014/C 85/42	Sprawa F-73/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2014 r. — Bodson i in. przeciwko EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Umowny charakter stosunku pracy — Reforma systemu wynagradzania i awansu płacowego EBI)	25
2014/C 85/43	Sprawa F-83/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2014 r. — Bodson i in. przeciwko EBI (Służba publiczna — Personel EBI — Zobowiązaniowy charakter stosunku pracy — Wynagrodzenie — Reforma systemu premii w EBI)	26
2014/C 85/44	Sprawa F-97/13: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko FRA	26
2014/C 85/45	Sprawa F-112/13: Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2013 r. — ZZ przeciwko ENISA	26
2014/C 85/46	Sprawa F-3/14: Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA)	27
2014/C 85/47	Sprawa F-5/14: Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji	27

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2014/C 85/48	Sprawa F-6/14: Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji	28
2014/C 85/49	Sprawa F-7/14: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji	28
2014/C 85/50	Sprawa F-8/14: Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko EBI	28

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2014/C 85/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Dz.U. C 61 z 1.3.2014.

Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Dz.U. C 45 z 15.2.2014.

Dz.U. C 39 z 8.2.2014.

Dz.U. C 31 z 1.2.2014.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 stycznia 2014 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-292/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wykonanie wyroku Trybunału stwierdzającego uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Okresowa kara pieniężna — Żądanie zapłaty — Uchylenie przepisów krajowych będące przyczyną uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dokonywana przez Komisję ocena środków podjętych przez państwo członkowskie w celu wykonania wyroku Trybunału — Granice — Podział kompetencji między Trybunał a Sąd)

(2014/C 85/02)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, P. Costa de Oliveira i M. Heller, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i J. Arsénio de Oliveira, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek i D. Hadroušek, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy), Republika Grecka (przedstawiciele: A. Samoni-Bantou i I. Pouli, pełnomocnicy), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, A. Adam i J. Rossi oraz N. Rouam, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar i B. Majczyna, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciel: A. Falk, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie T-33/09 Portugalia przeciwko Komisji, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji C(2008) 7419 wersja ostateczna z dnia 25 listopada 2008 r. — Żądanie zapłaty okresowej kary pieniężnej należnej na mocy wyroku Trybunału z dnia 10 stycznia 2008 r. w sprawie C-70/06 Komisja przeciwko Portugalii, Zb.Orz. s. I-1.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Republikę Portugalską w niniejszym postępowaniu.
- 3) Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Grecka, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów, Rzeczpospolita Polska i Królestwo Szwecji ponoszą swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r.
— Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-67/12) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/91/WE — Charakterystyka energetyczna budynków — Artykuły 3, 7 i 8 — Niepełna transpozycja)

(2014/C 85/03)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i I. Galindo Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: A. Rubio González i S. Centeno Huerta, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia lub zgłoszenia w wyznaczonym terminie wszelkich środków niezbędnych do zastosowania się do art. 3, 7 i 8 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z

dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. 2003, L 1, s. 65) w związku z art. 29 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (Dz.U. L 153, s. 13)

Sentencja

1) Nie przyjmując w przewidzianym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do art. 3, 7 i 8 dyrektywy 2002/91/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy tych przepisów.

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 118 z 21.4.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 15 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Association de médiation sociale przeciwko Union locale des syndicats CGT i in.

(Sprawa C-176/12) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2002/14/WE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 27 — Uzależnienie utworzenia organu przedstawicielskiego pracowników od pewnego progu liczbowego zatrudnianych pracowników — Obliczanie progu liczbowego — Uregulowanie krajowe niezgodne z prawem Unii — Rola sądu krajowego)

(2014/C 85/04)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Association de médiation sociale

Druga strona postępowania: Union locale des syndicats CGT, Hichem Laboubi, Union départementale CGT des Bouches-du-Rhône i Confédération générale du travail (CGT)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia przepisów dyrektywy 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i

przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej — Wspólna deklaracja Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w przedmiocie reprezentacji pracowników (Dz.U. L 80, s. 29) — Wykładnia art. 27, 51, 52 i 53 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Wykładnia art. 6 ust. 1 i 3 TUE — Możliwość powołania się na wymienione powyżej przepisy w sporze między jednostkami celem weryfikacji zgodności krajowych przepisów dokonujących transpozycji dyrektywy — Dopuszczalność krajowego przepisu ustawowego, który wyłącza przy obliczaniu stanu liczebnego personelu przedsiębiorstwa, w szczególności do celów określenia progu liczbowego warunkującego dopuszczalność utworzenia organu przedstawicielskiego pracowników, pracowników zatrudnionych na podstawie pewnych kategorii umów o pracę

Sentencja

Artykuł 27 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, sam bądź w związku z przepisami dyrektywy 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że gdy krajowy środek dokonujący transpozycji tej dyrektywy, taki jak art. L. 1111 3 francuskiego code du travail, okazuje się niezgodny z prawem Unii, to nie może być on powoływany w sporze pomiędzy jednostkami w celu spowodowania odstąpienia od stosowania tego przepisu prawa krajowego niezgodnego z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 184 z 23.6.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Oviedo — Hiszpania) — Constructora Principado S.A. przeciwko Josému Ignaciowi Menéndezowi Álvarezowi

(Sprawa C-226/12) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy konsumenckie — Umowa sprzedaży nieruchomości — Nieuczciwe warunki umowne — Kryteria oceny)

(2014/C 85/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Oviedo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Constructora Principado S.A.

Strona pozwana: José Ignacio Menéndez Álvarez

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Audiencia Provincial de Oviedo — Wykładnia art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Pojęcie znaczącej nierównowagi — Kryteria, które należy brać pod uwagę

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że:

- do tego, by istniała „znacząca nierównowaga”, nie jest konieczne, by koszty obciążające konsumenta na mocy postanowienia umownego miały względem niego istotny ekonomiczny wpływ w świetle kwoty danej transakcji, lecz nierównowaga ta może wynikać z samego faktu wystarczająco poważnego naruszenia sytuacji prawnej, w której konsument, jako strona danej umowy, znajduje się na mocy właściwych przepisów krajowych, czy to w postaci ograniczenia treści praw, które zgodnie z rzeczonymi przepisami przysługują mu na podstawie tej umowy, czy to przeszkody w ich wykonywaniu, czy też nałożenia na niego dodatkowego obowiązku, którego nie przewidują normy krajowe;
- sąd odsyłający powinien do celów oceny ewentualnego istnienia znaczącej nierównowagi brać pod uwagę charakter towarów lub usług, których umowa dotyczy, poprzez odniesienie do wszelkich okoliczności towarzyszących jej zawarciu oraz do wszystkich innych warunków tej umowy.

(¹) Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba izba) z dnia 22 stycznia 2014 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-270/12) (¹)

(Rozporządzenie (UE) nr 236/2012 — Sprzedaż krótka i wybrane aspekty dotyczące swapów ryzyka kredytowego — Artykuł 28 — Ważność — Podstawa prawna — Uprawnienia interwencyjne powierzone Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych w wyjątkowych okolicznościach)

(2014/C 85/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: A. Robinson, pełnomocnik, wspierany przez J. Stratford, QC, oraz A. Henshaw, barrister)

Strony pozwane: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Neergaard, R. Van de Westelaken, D. Gauci oraz A. Gros-Tchordajiska, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: H. Legal, A. De Elera oraz E. Dumitriu-Segnana, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas oraz E. Ranaivoson, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, wspierany przez F. Urbaniego Neriego, avvocato dello Stato), Komisja Europejska (przedstawiciele: T. van Rijn, B. Smulders, C. Zadra oraz R. Vasileva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności — Ważność art. 28 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 236/2012 z dnia 14 marca 2012 r. w sprawie krótkiej sprzedaży i wybranych aspektów dotyczących swapów ryzyka kredytowego (Dz.U. L 86, s. 1) — Równowaga instytucjonalna — Naruszenie przesłanek ustanowionych przez orzecznictwo Trybunału w zakresie przekazania uprawnień agencjom — Naruszenie art. 290 i 291 TFUE — Naruszenie art. 114 TFUE — Powierzenie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (EUNGiPW) uprawnień interwencyjnych — Zakres uznania przyznany EUNGiPW w odniesieniu do konieczności podejmowanej przez niego interwencji i przyjmowanych przez niego środków — Charakter środków, które mogą być przyjęte przez EUNGiPW

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Włoska i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Düsseldorf-Mitte przeciwko Ibero Tours GmbH

(Sprawa C-300/12) (¹)

(Podatek od wartości dodanej — Czynności biur podróży — Przyznanie rabatu podróżnym — Ustalenie podstawy opodatkowania usług świadczonych w ramach działalności pośrednictwa)

(2014/C 85/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Düsseldorf-Mitte

Strona pozwana: Ibero Tours GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 11 część C ust. 1 i art. 26 dyrektywy 77/388/EWG: szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Czynności biur podróży — Przyznanie rabatu podróżnym powodujące zmniejszenie prowizji biura podróży — Ustalenie podstawy opodatkowania usługi pośrednictwa

Sentencja

Przepisy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, powinny być interpretowane w ten sposób, że określone przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 24 października 1996 r. w sprawie C 317/94 Elida Gibbs zasady dotyczące ustalania podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej nie mają zastosowania wówczas, gdy biuro podróży działające w charakterze pośrednika przyznaje konsumentowi końcowemu z własnej inicjatywy i na własny koszt obniżkę ceny na usługę główną świadczoną przez organizatora wycieczek turystycznych.

(¹) Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Ralph Schmid (działający w charakterze syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Aletty Zimmermann) przeciwko Lilly Hertel

(Sprawa C-328/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Powództwo o unieważnienie czynności prawnej upadłego — Strona pozwana zamieszkała w państwie trzecim — Jurysdykcja sądu państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika)

(2014/C 85/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ralph Schmid (działający w charakterze syndyka masy upadłości w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku Aletty Zimmermann)

Strona pozwana: Lilly Hertel

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1) — Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego, w którym znajduje się główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika, w zakresie orzeczeń bezpośrednio związanych z postępowaniem upadłościowym — Powództwo o unieważnienie czynności prawnej upadłego (niem. Insolvenzanfechtungsklage) skierowane przeciwko pozwanemu wierzycielowi, którego miejsce zamieszkania znajduje się w państwie trzecim

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, iż sądy państwa członkowskiego, na którego terytorium postępowanie upadłościowe zostało wszczęte, są właściwe do rozpoznania powództwa o unieważnienie czynności prawnej upadłego, skierowanego przeciwko pozwanemu, który nie ma miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 303 z 6.10.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Tivoli — Włochy) — Enrico Petillo, Carlo Petillo przeciwko Unipolowi

(Sprawa C-371/12) (¹)

(Obowiązkowe ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych — Dyrektywy 72/166/EWG, 84/5/EWG, 90/232/EWG i 2009/103/EWG — Wypadek drogowy — Szkoda niemajątkowa — Zadośćuczynienie — Przepisy krajowe ustanawiające zasady obliczania zadośćuczynienia w przypadku wypadków drogowych, mniej korzystne dla poszkodowanych niż zasady przewidziane w ogólnym systemie odpowiedzialności cywilnej — Zgodność z ww. dyrektywami)

(2014/C 85/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Tivoli

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Enrico Petillo, Carlo Petillo

Strona pozwana: Unipol

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Tivoli — Wykładnia dyrektyw Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1), Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych (Dz.U. 1984, L 8, s. 17), Rady 90/232/EWG z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (Dz.U. L 129, s. 33) i 2009/103/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 263, s. 11) — Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w ruchu drogowym — Określenie szkód objętych obowiązkowo ubezpieczeniem — Przepisy krajowe przewidujące w przypadku wypadku drogowego kwotę zadośćuczynienia za krzywdę niższą od kwoty przewidzianej w ogólnych przepisach prawa cywilnego

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności oraz art. 1 ust. 1 i 2 drugiej dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/14/WE z dnia 11 maja 2005 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one ustawodawstwu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje szczególny system zadośćuczynienia za szkody niemajątkowe powstałe w wyniku lekkich obrażeń cielesnych spowodowanych wypadkami drogowymi ograniczający zadośćuczynienie za wspomniane szkody niemajątkowe w stosunku do tego, co jest przyjęte w dziedzinie zadośćuczynień za identyczne szkody wynikłe z przyczyn innych niż wspomniane wypadki.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.09.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Zjednoczone Królestwo) — Nnamdi Onuekwere przeciwko Secretary of State for the Home Department

(Sprawa C-378/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 16 ust. 2 i 3 — Prawo stałego pobytu obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności przez tych obywateli)

(2014/C 85/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nnamdi Onuekwere

Druga strona postępowania: Secretary of State for the Home Department

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Wykładnia art. 16 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Prawo stałego pobytu — Pojęcie legalnego pobytu przez okres pięciu lat na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Możliwość uwzględnienia okresu odbywania kary pozbawienia wolności

Sentencja

- 1) Artykuł 16 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, nie mogą być brane pod uwagę dla celów nabycia przez tego obywatela państwa trzeciego prawa stałego pobytu w rozumieniu tego przepisu.

2) Artykuł 16 ust. 2 i 3 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że okresy odbywania kary pozbawienia wolności w przyjmującym państwie członkowskim przez obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny obywatela Unii, który nabył prawo stałego pobytu w tym państwie członkowskim podczas tych okresów, przerywają ciągłość pobytu.

(¹) Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London (Zjednoczone Królestwo) — Secretary of State for the Home Department przeciwko M. G.

(Sprawa C-400/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Ochrona przed wydaleniem z terytorium — Sposób obliczania dziesięcioletniego okresu — Uwzględnienie okresów odbywania kary pozbawienia wolności)

(2014/C 85/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: M. G.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) London — Wykładnia art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Decyzja o wydaleniu uzasadniona poważnymi względami bezpieczeństwa publicznego podjęta wobec obywatela Unii, który przez poprzednie 10 lat zamieszkiwał w przyjmującym państwie członkowskim i który został skazany na karę pozbawienia wolności — Pojęcie dziesięcioletniego pobytu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Możliwość zaliczenia okresu pozbawienia wolności — Obliczanie wymaga-

nego okresu pobytu albo od chwili rozpoczęcia pobytu, albo, wstecz, od chwili podjęcia decyzji o wydaleniu — Wpływ, w tym ostatnim przypadku, wcześniejszego pozbawienia wolności

Sentencja

1) Wykładni art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że dziesięcioletni okres pobytu, o którym mowa w tym przepisie, powinien być zasadniczo nieprzerwany, a oblicza się go wstecz, od dnia wydania decyzji o wydaleniu danej osoby.

2) Wykładni art. 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 należy dokonywać w ten sposób, że okres odbywania przez daną osobę kary pozbawienia wolności może zasadniczo przerwać ciągłość pobytu w rozumieniu tego przepisu i mieć wpływ na przyznanie zwiększonej ochrony, jaką ten przewiduje, w tym w wypadku gdy osoba ta przebywała w przyjmującym państwie członkowskim przez dziesięcioletni okres poprzedzający odbywanie przez nią kary pozbawienia wolności. Okoliczność taka może zostać uwzględniona przy całościowej ocenie wymaganej celem ustalenia, czy zostały zerwane zadzierżgnięte uprzednio z przyjmującym państwem członkowskim więzi integracyjne.

(¹) Dz.U. C 331 z 27.10.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen — Szwecja) — Flora May Reyes przeciwko Migrationsverket

(Sprawa C-423/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Prawo obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Prawo pobytu w państwie członkowskim obywatela państwa trzeciego będącego bezpośrednim zstępnym osoby mającej prawo pobytu w tym państwie członkowskim — Pojęcie osoby pozostającej „na utrzymaniu”)

(2014/C 85/12)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Flora May Reyes

Druga strona postępowania: Migrationsverket

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Kammarrätten i Stockholm — Migrationsöverdomstolen — Wykładnia art. 2 pkt 2) lit. c) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Prawo pobytu w państwie członkowskim obywatela państwa trzeciego, który ukończył 21 lat, będącego bezpośrednim zstępnym osoby mającej prawo pobytu w tym państwie członkowskim — Termin „na utrzymaniu” — Wymóg wykazania przez bezpośredniego zstępnego podjęcia przez niego starań w celu znalezienia pracy, uzyskania ze strony organów państwa pochodzenia pomocy na pokrycie kosztów utrzymania się lub też utrzymywania się samodzielnie w inny sposób, które jednak okazały się bezskuteczne

Sentencja

- 1) Artykuł 2 pkt 2 lit. c) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na wymaganie w okolicznościach takich jak rozpatrywane w sprawie głównej, by zstępny w linii prostej, który ma co najmniej 21 lat — aby można było uznać go za pozostającego na utrzymaniu i tym samym objąć definicją użytego w tym przepisie pojęcia członka rodziny — wykazał, że bezskutecznie podejmował starania w celu znalezienia pracy lub uzyskania ze strony organów państwa pochodzenia pomocy na pokrycie kosztów utrzymania lub też próbował w inny sposób zapewnić sobie utrzymanie.
- 2) Artykuł 2 pkt 2 lit. c) dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, iż okoliczność, że uznaje się, iż członek rodziny ma ze względu na uwarunkowania osobiste, takie jak wiek, wykształcenie czy stan zdrowia, realne szanse na znalezienie zatrudnienia, i że ponadto zamierza on podjąć pracę w przyjmującym państwie członkowskim, nie ma wpływu na wykładnię warunku dotyczącego pozostawania „na utrzymaniu”, o którym mowa w tym przepisie.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Innsbruck (Austria) — Siegfried Pohl przeciwko ÖBB Infrastruktur AG

(Sprawa C-429/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy — Artykuł 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 45 TFUE — Dyrektywa 2000/78/WE — Odmienne traktowanie ze względu na wiek — Określenie daty odniesienia do celów awansu w ramach widełek płacowych — Termin przedawnienia — Zasada skuteczności)

(2014/C 85/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Siegfried Pohl

Strona pozwana: ÖBB Infrastruktur AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Innsbruck — Wykładnia art. 6 ust. 3 TUE i art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 45 TFUE oraz dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16) — Zakres stosowania *ratione temporis* — Okres poprzedzający przystąpienie — Wynagrodzenie pracowników sektora transportu kolejowego — Uregulowanie krajowe i układ zbiorowy wykluczające uwzględnienie okresów zatrudnienia przepracowanych przed ukończeniem 18 roku życia do celów określenia wynagrodzenia — Uwzględnienie połowy okresów zatrudnienia przepracowanych po ukończeniu 18 roku życia przez pracownika, z wyjątkiem doświadczenia zawodowego uzyskanego w przedsiębiorstwie krajowym „parapublicznym” lub krajowym przedsiębiorstwie kolejowym — Termin przedawnienia

Sentencja

Prawo Unii, a w szczególności zasada skuteczności, nie stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który do prawa pracownika o ponowną ocenę okresów zatrudnienia, jakie należy uwzględnić w celu ustalenia daty odniesienia do celów awansu w ramach widełek płacowych, stosuje trzydziestoletni termin przedawnienia, rozpoczynający bieg w dniu zawarcia porozumienia zbiorowego, na podstawie którego ustalono tę datę odniesienia, lub w dniu błędnego zaszeregowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas — Litwa) — UAB „Juvelta” przeciwko VĮ „Lietuvos prabavimo rūmai”

(Sprawa C-481/12) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ towarów — Artykuł 34 TFUE — Ograniczenia ilościowe w przywozie — Środki o skutku równoważnym — Sprzedaż wyrobów z metali szlachetnych — Cecha probiercza — Wymogi ustanowione w przepisach państwa członkowskiego przywozu)

(2014/C 85/14)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UAB „Juvelta”

Strona pozwana: VĮ „Lietuvos prabavimo rūmai”

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas — Wykładania art. 34 i 36 TFUE — Środki o skutku równoważnym — Cechowanie wyrobów z metali szlachetnych — Przepisy krajowe wymagające opatrzenia wyrobu określoną cechą niezależnego upoważnionego organu — Ochrona konsumentów — Zakaz sprzedaży wyrobów opatrzonych cechą państwa pochodzenia niezgodną z wymogami krajowymi — Obecność cechy uzupełniającej, podającej niezbędne informacje, która jednak nie została umieszczona przez niezależny upoważniony organ

Sentencja

- 1) Artykuł 34 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, zgodnie z którymi w celu sprzedaży na rynku państwa członkowskiego wyrobów z metali szlachetnych przywożonych z innego państwa członkowskiego, w którym ich sprzedaż jest dozwolona, oznaczonych cechą probierczą zgodnie z przepisami tego drugiego państwa członkowskiego, wyroby te — w sytuacji gdy informacje dotyczące próby tych wyrobów widniejące na tej cesze probierczej nie są zgodne z wymogami zawartymi w przepisach pierwszego państwa członkowskiego — muszą być ponownie oznaczone cechą probierczą przez niezależny urząd probierczy upoważniony przez to ostatnie państwo członkowskie, która to cecha potwierdza, że rzeczony wyroby zostały skontrolowane, i określa próbę tych wyrobów zgodnie ze wskazanymi wymogami.
- 2) Okoliczność, że dodatkowe oznaczenie przywożonych wyrobów z metali szlachetnych, zawierające informacje mające wskazywać próbę tych wyrobów w sposób zrozumiały dla konsumentów

państwa członkowskiego przywozu, nie zostało dokonane przez niezależny urząd probierczy upoważniony przez państwo członkowskie, nie ma wpływu na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze, w sytuacji gdy cecha probiercza została uprzednio umieszczona na rzeczonych wyrobach przez niezależny urząd probierczy upoważniony przez państwo członkowskie wywozu, a informacje wynikające z tego oznaczenia są zgodne z informacjami widniejącymi na tej cesze probierczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. — Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) przeciwko riha WeserGold Getränke GmbH & Co. KG (dawniej Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG), Lidl Stiftung & Co. KG

(Sprawa C-588/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Słowny znak towarowy WESTERN GOLD — Sprzeciw właściciela słownych, krajowych, międzynarodowego i wspólnotowego, znaków towarowych WeserGold, Wesergold i WESERGOLD)

(2014/C 85/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: riha WeserGold Getränke GmbH & Co. KG (dawniej Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG) (przedstawiciel: T. Melchert, Rechtsanwalt), Lidl Stiftung & Co. KG (przedstawiciele: M. Wolter i A.K. Marx, Rechtsanwälte)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10 Wesergold Getränkeindustrie przeciwko OHIM — Lidl Stiftung, na mocy którego Sąd stwierdził nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2010 r. (sprawa R 770/2009-1) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG a Lidl Stiftung & Co. KG — Zgłoszenie oznaczenia słownego „WESTERN GOLD” do rejestracji jako wspólnotowego znaku towarowego — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do słownych, krajowych, międzynarodowego i wspólnotowego, znaków towarowych „WeserGold”, „Wesergold” i „WESERGOLD” — Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10 *Wesergold Getränkeindustrie przeciwko OHIM — Lidl Stiftung (WESTERN GOLD)* zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

(¹) Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Andreas Kainz przeciwko Pantherwerke AG

(Sprawa C-45/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Odpowiedzialność za wadliwy produkt — Towar wyprodukowany w jednym państwie członkowskim i sprzedawany w innym państwie członkowskim — Wykładnia pojęcia miejsca, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę — Miejsce, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące powstanie szkody)

(2014/C 85/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andreas Kainz

Strona pozwana: Pantherwerke AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Odpowiedzialność za wadliwy produkt — Towar wyprodukowany w jednym państwie członkowskim i sprzedawany w innym państwie członkowskim — Miejsce, gdzie nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę — Sytuacja, w której miejsce, gdzie wystąpiła szkoda („Erfolgsort”) znajduje się w państwie produkcji towaru — Wykładnia pojęcia miejsca zdarzenia wywołującego szkodę („Handlungsort”)

Sentencja

Artykuł 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że w wypadku powództwa zmierzającego do ustalenia odpowiedzialności producenta za wadliwy produkt miejscem, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące powstanie szkody, jest miejsce wytworzenia danego produktu.

(¹) Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Sibiu (Rumunia) w dniu 2 lipca 2013 r. — SC Schuster & Co Ecologic SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu

(Sprawa C-371/13)

(2014/C 85/17)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Schuster & Co Ecologic SRL.

Strona pozwana: Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Sibiu

Postanowieniem z dnia 7 listopada 2013 r. Trybunał Sprawiedliwości (szósta izba) stwierdził, jest oczywiście niewłaściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie skierowane do niego przez Tribunalul Sibiu (Rumunia).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 10 grudnia 2013 r. — Delphi Hungary Autóalkatrész Gyártó Kft. przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (NAV)

(Sprawa C-654/13)

(2014/C 85/18)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Delphi Hungary Autóalkatrész Gyártó Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (NAV)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, a w szczególności jej art. 183, a także art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasady równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie istnieniu przepisów i praktyki państwa członkowskiego wykluczających zapłatę odsetek za zwłokę od kwot podatku od wartości dodanej, o których zwrot nie można było wystąpić wskutek stosowania wymogu prawnego, którego niezgodność z prawem wspólnotowym została stwierdzona wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości, mimo że w innych przypadkach wspomniane przepisy krajowe wymagają zapłaty odsetek za zwłokę w razie zwłoki w zwrocie podatku od wartości dodanej podlegającego zwrotowi?
- 2) Czy praktyka sądów państwa członkowskiego, polegająca na oddalaniu wniosków złożonych w drodze administracyjnej — ograniczająca w ten sposób do skargi o stwierdzenie odpowiedzialności odszkodowawczej możliwości podmiotu prawa, który doznał szkody, mimo że w krajowym porządku prawnym w praktyce wykluczona jest możliwość wniesienia takiej skargi — tylko dlatego, że nie istnieje konkretny przepis prawny, który jest właściwy w okolicznościach faktycznych postępowania, chociaż [rozpatrywanie] innych podobnych wniosków o odsetki i ich zapłata wchodzi w zakres kompetencji organu podatkowego, jest niezgodna z zasadami skuteczności i równoważności?
- 3) W razie odpowiedzi twierdzącej na drugie pytanie, czy sądy państwa członkowskiego są zobowiązane interpretować i stosować zgodnie z prawem wspólnotowym istniejące w państwie członkowskim przepisy prawne, które nie są właściwe do danych okolicznościach faktycznych, w taki sposób, by umożliwić równoważną i skuteczną ochronę sądową?
- 4) Czy prawo wspólnotowe przytoczone w pierwszym pytaniu należy interpretować w ten sposób, że [dochodzenie] odsetek od pobranych podatków, zatrzymanych lub niezwróconych z naruszeniem prawa wspólnotowego, stanowi prawo podmiotowe wynikające bezpośrednio z samego prawa wspólnotowego, które można podnieść bezpośrednio przed sądami i organami państwa członkowskiego, powołując się na prawo wspólnotowe, nawet gdy prawo państwa członkowskiego nie przewiduje zapłaty odsetek w tym konkretnym przypadku, a w celu uzasadnienia wniosku o odsetki wystarczy wykazać, że nastąpiło naruszenie prawa wspólnotowego i że miały miejsce pobór, zatrzymanie lub brak zwrotu podatku?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší soud České republiky (Republika Czeska) w dniu 12 grudnia 2013 r. — L przeciwko M, R i K

(Sprawa C-656/13)

(2014/C 85/19)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší soud České republiky

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawczyni: L

Pozostali uczestnicy postępowania: M; R i K

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (zwanego dalej „rozporządzeniem Bruksela II bis”) należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on jurysdykcję w odniesieniu do postępowania w sprawie odpowiedzialności rodzicielskiej również wtedy, gdy nie toczy się żadne postępowanie powiązane (tzn. „postępowania inne niż te, o których mowa w ust. 1”)?

W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy art. 12 ust. 3 rozporządzenia Bruksela II bis należy interpretować w ten sposób, że jako uznanie wyrażne lub w inny jednoznaczny sposób rozumie się także sytuację, gdy uczestnik, który nie rozpoczął postępowania, składa wniosek o wszczęcie postępowania w tej samej sprawie, jednakże następnie podczas pierwszej ciężącej na nim czynności podnosi brak jurysdykcji sądu w postępowaniu rozpoczętym uprzednio przez drugiego uczestnika?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

⁽¹⁾ Dz.U. L 388, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Landgericht Hannover (Niemcy) w dniu
12 grudnia 2013 r. — Wilhelm Spitzner, Maria-Luise
Spitzner przeciwko TUIfly GmbH**

(Sprawa C-658/13)

(2014/C 85/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hannover

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilhelm Spitzner i Maria-Luise Spitzner

Strona pozwana: TUIfly GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że nadzwyczajna okoliczność powodująca opóźnienie lotu, stanowi również w rozumieniu tego przepisu nadzwyczajną okoliczność w odniesieniu do dalszego, następnego lotu, jeżeli powodujące opóźnienie działanie nadzwyczajnej okoliczności wywiera skutki na późniejszy lot jedynie ze względu na organizację przewoźnika lotniczego?
- 2) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) 261/2004 należy interpretować w ten sposób, iż sformułowanie „nie można było uniknąć” dotyczy nie nadzwyczajnej okoliczności jako takiej, ale wywołanego przez nią opóźnienia lub odwołania lotu?
- 3) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że można wymagać od przewoźników lotniczych, którzy stosują tzw. system obrotowy, aby wliczali minimalną rezerwę czasu pomiędzy loty, której długość odpowiada wskazanym w art. 6 ust. 1 lit.) a-c rozporządzenia 261/2004 okresem?
- 4) Czy art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że można wymagać od przewoźników lotniczych, którzy organizują loty w tzw.

systemie obrotowym, aby nie przyjmować lub przyjmować później na pokład pasażerów, których lot z powodu nadzwyczajnej okoliczności jest już znacząco opóźniony, w celu uniknięcia opóźnienia kolejnych lotów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Tribunal do Trabalho de Lisboa (Portugalia)
w dniu 16 grudnia 2013 r. — Sindicato Nacional dos
Profissionais de Seguros e Afins Via Directa przeciwko
Companhia de Seguros SA**

(Sprawa C-665/13)

(2014/C 85/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal do Trabalho de Lisboa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins Via Directa

Strona pozwana: Via Directa — Companhia de Seguros SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada równego traktowania, która wynika z zakazu dyskryminacji, powinna być interpretowana jako mająca zastosowanie do pracowników sektora publicznego?
- 2) Czy jednostronne nakazanie przez państwo zawieszenia wypłaty rzeczonych świadczeń jedynie w odniesieniu do określonej kategorii pracowników — pracowników sektora publicznego — stanowi dyskryminację ze względu na charakter prawny stosunku pracy?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu
16 grudnia 2013 r. — Rohm Semiconductor GmbH
przeciwko Hauptzollamt Krefeld**

(Sprawa C-666/13)

(2014/C 85/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rohm Semiconductor GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Krefeld

Pytania prejudycjalne ⁽¹⁾

- 1) Czy okoliczność, że towar ma indywidualną funkcję w rozumieniu pozycji 8543 Nomenklatury scalonej skutkuje tym, że pomimo jego składu nie może on już zostać sklasyfikowany do pozycji 8541?
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: na jakich warunkach moduły nadajnika i odbiornika [służące do transmisji danych za pomocą podczerwieni z telefonu komórkowego na inny telefon komórkowy lub na inne urządzenie elektroniczne, takie jak laptop, drukarka lub kamera cyfrowa], które mają indywidualną funkcję w rozumieniu pozycji 8543, należy uznać za części maszyn, aparatów lub urządzeń pozycji 8543?

⁽¹⁾ W przedmiocie wykładni rozporządzenia Komisji (WE) nr 1832/2002 z dnia 1 sierpnia 2002 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, Dz.U. L 290, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 16 grudnia 2013 r. — Casa Județeană de Pensii Botoșani przeciwko Evangelii Paraskevopoulou

(Sprawa C-668/13)

(2014/C 85/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Suceava

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Casa Județeană de Pensii Botoșani

Druga strona postępowania: Evangelii Paraskevopoulou

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania

tego przepisu objęta jest umowa dwustronna, zawarta między dwoma państwami członkowskimi przed datą wejścia w życie rzeczonożego rozporządzenia, na podstawie której uzgodniły one ustanie zobowiązania dotyczącego świadczeń społecznych należnych od jednego państwa obywatelom drugiego państwa, którzy mieli status uchodźców politycznych na terytorium tego pierwszego państwa i zostali repatriowani na terytorium drugiego państwa, w zamian za zapłatę przez pierwsze wymienione państwo kwoty ryczałtu na wypłatę emerytur i na pokrycie okresu, w odniesieniu do którego w pierwszym państwie członkowskim zostały zapłacone składki na ubezpieczenie społeczne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 16 października 2013 r. w sprawie T-328/12 Mundipharma GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 16 grudnia 2013 r. przez Mundipharma GmbH

(Sprawa C-669/13 P)

(2014/C 85/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Mundipharma GmbH (przedstawiciel: adwokat F. Nielsen)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 16 października 2013 r. w sprawie T-328/12;

— obciążenie pozwanego i drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym wyroku Sąd uznał, że w przypadku porównywanych znaków towarowych OXYGESIC i Maxigesic nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, a co za tym idzie

— nie zostały spełnione przesłanki art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾. Zaskarżony wyrok opiera się na przeinaczeniu okoliczności faktycznych i zawiera niezgodne z logiką sprzeczności. Stanowi on naruszenie prawa wspólnotowego, a w szczególności art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Gdyby Sąd przeprowadził trafną pod względem prawdziwości i pozbawioną wzajemnych sprzeczności ocenę stanu faktycznego, to musiałby przyznać istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku porównywanych znaków i uwzględnić skargę skierowaną przeciwko decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 maja 2012 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma (Węgry) w dniu 17 grudnia 2013 r. — OTP Bank Nyrt. przeciwko Magyar Állam, Magyar Államkincstár

(Sprawa C-672/13)

(2014/C 85/25)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OTP Bank Nyrt.

Strona pozwana: Magyar Állam, Magyar Államkincstár

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy gwarancja państwowa udzielona na podstawie dekretu rządowego 12/2001 z dnia 31 stycznia przed przystąpieniem Węgier do Unii Europejskiej jest pomocą państwa, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy jest ona zgodna z rynkiem wewnętrznym?
- 2) Jeśli udzielona na podstawie ww. dekretu gwarancja państwowa jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym, w jaki sposób można naprawić na podstawie prawa wspólnotowego ewentualne naruszenie interesów zainteresowanych osób?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 20 grudnia 2013 r. — Condor Flugdienst GmbH przeciwko Andreasowi Plakolmowi

(Sprawa C-680/13)

(2014/C 85/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Condor Flugdienst GmbH

Strona pozwana: Andreas Plakolm

Pytanie prejudycjalne

Czy pojęcie odwołania zdefiniowane w art. 2 lit. 1 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji tego rodzaju, jak w niniejszej sprawie dotyczy ono również przypadku, w którym lot rozpoczął się wprawdzie w ramach pierwotnego numeru lotu, jednak nie został wykonany, jak pierwotnie zaplanowano jako lot non-stop, lecz miało miejsce zaplanowane przed startem międzylądowanie, a także dokonano go przy użyciu innego samolotu i innego przedsiębiorstwa lotniczego jako podczarter?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 23 grudnia 2013 r., Johannes Demmer przeciwko Fødevareministeriets Klagecenter

(Sprawa C-684/13)

(2014/C 85/27)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Johannes Demmer

Strona pozwana: Fødevareministeriets Klagecenter

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg dotyczący tego, że powierzchnia rolna nie może być wykorzystywana „do celów nierolniczych” w rozumieniu art. 44 ust. 2 rozporządzenia nr 1782/2003 ⁽¹⁾ oraz wymóg dotyczący tego, że powierzchnię rolną należy wykorzystywać do „prowadzenia działalności rolniczej lub [...] głównie [...] do prowadzenia działalności rolniczej” w rozumieniu art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009 ⁽²⁾ należy interpretować w taki sposób, że warunkiem udzielenia pomocy jest to, aby główny cel, w jakim wykorzystywana jest ta powierzchnia, był celem rolniczym?
- a) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej niniejszy sąd zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, jakie czynniki należy uwzględnić przy podejmowaniu decyzji dotyczącej tego, jaki cel wykorzystywania powierzchni jest „główny”, jeśli jest ona wykorzystywana jednocześnie do więcej niż jednego celu.
- b) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej niniejszy sąd zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości również z pytaniem, czy, w odpowiednim przypadku, oznacza to, że strefy bezpieczeństwa wokół lotniskowych dróg startowych, dróg kołowania i zabezpieczeń przerwanych startu (stopways), które stanowią część składową lotniska i podlegają szczególnym zasadom i ograniczeniom — takim jak te rozpatrywane w niniejszej sprawie i dotyczącym sposobu wykorzystania powierzchni — ale jednocześnie są też wykorzystywane do zbioru trawy i wytwarzania z niej granulatu, kwalifikują się do przyznania w odniesieniu do nich pomocy zgodnie z ww. przepisami.
- 2) Czy wymóg dotyczący tego, że dana powierzchnia rolna stanowi część należącego do rolnika „gospodarstwa” w rozumieniu art. 44 ust. 2 rozporządzenia nr 1782/2003 oraz art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 73/2009 należy interpretować w taki sposób, że strefy bezpieczeństwa wokół lotniskowych dróg startowych, dróg kołowania i zabezpieczeń przerwanych startu (stopways), które stanowią część składową lotniska i podlegają szczególnym zasadom i ograniczeniom — takim jak te rozpatrywane w niniejszej sprawie i dotyczącym sposobu wykorzystania powierzchni — ale jednocześnie są też wykorzystywane do zbioru trawy i wytwarzania z niej granulatu, kwalifikują się do przyznania w odniesieniu do nich pomocy zgodnie z ww. przepisami?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pyt. 1b) lub pyt. 2, czy, ze względu na to, że powierzchnie są wykorzystywane do uprawy trwałych użytków zielonych celem wytwarzania granulatu, ale także — jako strefy bezpieczeństwa wokół lotniskowych dróg startowych, dróg kołowania i zabezpieczeń przerwanych startu (stopways),
- a) zachodzi błąd, który rolnik mógł w rozsądny sposób wykryć w rozumieniu art. 137 rozporządzenia nr 73/2009, jeśli pomimo tego w odniesieniu do tych powierzchni przyznane zostały uprawnienia do płatności?
- b) zachodzi błąd, który rolnik mógł w rozsądny sposób wykryć w rozumieniu art. 73 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 796/2004 ⁽³⁾, jeśli pomimo tego w odniesieniu do tych powierzchni została wypłacona pomoc?
- c) ma miejsce nienależna płatność, w odniesieniu do której nie można uznać, że beneficjent działał w dobrej wierze w rozumieniu art. 73 ust. 5 rozporządzenia Komisji nr 73/2009, jeśli pomimo tego w odniesieniu do tych powierzchni została wypłacona pomoc?
- 4) W jakim momencie należy przeprowadzać ocenę tego, czy:
- a) zachodzi błąd, który rolnik mógł w rozsądny sposób wykryć w rozumieniu art. 137 rozporządzenia nr 73/2009,
- b) zachodzi błąd, który rolnik mógł w rozsądny sposób wykryć w rozumieniu art. 73 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 796/2004,
- c) można uznać, że beneficjent pomocy działał w dobrej wierze w rozumieniu art. 73 ust. 5 rozporządzenia Komisji nr 73/2009?
- 5) Czy ocenę, o której mowa w pkt 4 a)-c) powyżej, należy przeprowadzać w odniesieniu do każdego z lat, w których udzielano pomocy, czy też w odniesieniu do płatności jako całości?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. L 30, s. 16)

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 22 października 2013 r. — Les Laboratoires Servier SA przeciwko Ministre des affaires sociales et de la santé, Ministre de l'Économie et des Finances

(Sprawa C-691/13)

(2014/C 85/28)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Les Laboratoires Servier SA.

Strona pozwana: Ministre des affaires sociales et de la santé, Ministre de l'Économie et des Finances.

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 6 pkt [ust.] 2 dyrektywy Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotyczącej przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych ustanawiają obowiązek uzasadniania decyzji o wpisie lub o ponownym wpisie do wykazu produktów leczniczych uprawniających do refundacji przez kasy ubezpieczenia zdrowotnego, które — poprzez ograniczenie w stosunku do przedstawionego wniosku wskazań terapeutycznych uprawniających do zwrotu kosztów albo poprzez uzależnienie takiej refundacji od spełnienia przesłanek dotyczących, między innymi, kwalifikacji lekarzy przepisujących lek, organizacji opieki czy obserwacji pacjentów czy w jakikolwiek inny sposób — umożliwiają refundację przez kasy ubezpieczenia zdrowotnego tylko odnośnie do części pacjentów mogących korzystać z produktu leczniczego lub tylko w określonych okolicznościach?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 stycznia 2014 r. — Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH przeciwko Hauptzollamt Osnabrück

(Sprawa C-5/14)

(2014/C 85/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Osnabrück

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 267 zdanie drugie w związku ze zdaniem pierwszym lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) uprawnia sąd państwa członkowskiego do skierowania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytań, które stawiane mu są w związku z legalnością ustawy krajowej odnośnie do wykładni prawa Unii, również wtedy, gdy sąd ten z jednej strony nie tylko ma wątpliwości co do zgodności ustawy z prawem Unii, ale z drugiej strony doszedł również do przekonania, że ustawa krajowa jest sprzeczna z konstytucją krajową, i z tego powodu w równoległej sprawie zwrócił się już do sądu konstytucyjnego, który na podstawie prawa krajowego jest wyłącznie uprawniony do stwierdzania niekonstytucyjności ustaw, ale jeszcze nie wydał orzeczenia?

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy dyrektywy 2008/118/WE ⁽¹⁾ i 2003/96/WE ⁽²⁾ przyjęte w celu harmonizacji podatków akcyzowych w odniesieniu do produktów energetycznych i energii elektrycznej stoją na przeszkodzie wprowadzeniu podatku krajowego nakładanego na paliwa jądrowe, które wykorzystywane są do przemysłowego wytwarzania energii elektrycznej? Czy zależy to od tego, czy można oczekiwać, że podatek krajowy może zostać przerzucony poprzez cenę energii elektrycznej na odbiorcę, i co należy w danym przypadku rozumieć jako przerzucenie?

3) Czy przedsiębiorstwo może się bronić przed podatkiem, który państwo członkowskie nakłada w celu uzyskania dochodów na wykorzystanie paliw jądrowych do przemysłowego wytwarzania energii elektrycznej, podnosząc zarzut, że nałożenie podatku stanowi niezgodną z prawem Unii pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie:

Czy niemiecka ustawa o podatku od paliw jądrowych, na podstawie której w celu uzyskania dochodów podatek jest nakładany tylko na przedsiębiorstwa, które wytwarzają przemysłowo energię elektryczną z wykorzystaniem paliw jądrowych, stanowi środek pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE? Jakie okoliczności są istotne przy badaniu, czy inne przedsiębiorstwa, na które podatki nie są nakładane w ten sam sposób, znajdują się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej?

- 4) Czy nałożenie niemieckiego podatku od paliw jądrowych jest sprzeczne z uregulowaniami Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (TEWEA)?

- (¹) Dyrektywa Rady 2008/118/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylająca dyrektywę 92/12/EWG (Dz.U. 2009, L 9, s. 12).
(²) Dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (Dz.U. L 283, s. 51).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 20 stycznia 2014 r. — Union des syndicats de l'immobilier (UNIS) przeciwko Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Syndicat national des résidences de tourisme (SNRT) i in.

(Sprawa C-25/14)

(2014/C 85/30)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Union des syndicats de l'immobilier (UNIS).

Strona pozwana: Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Syndicat national des résidences de tourisme (SNRT) i in.

Pytania prejudycjalne

Czy poszanowanie wynikającego z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej obowiązku przejrzystości stanowi bezwzględnie wiążący warunek wstępny do objęcia przez państwo członkowskie wszystkich przedsiębiorstw danej branży układem zbiorowym, który powierza jednemu podmiotowi, wybranemu przez partnerów społecznych, zarządzanie obowiązkowym uzupełniającym systemem ubezpieczeniowym ustanowionym na rzecz pracowników?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 20 stycznia 2014 r. — Beaudout Père et Fils SARL przeciwko Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Confédération nationale de la boulangerie et boulangerie-pâtisserie française, Fédération Générale Agroalimentaire — CFDT i in.

(Sprawa C-26/14)

(2014/C 85/31)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Beaudout Père et Fils SARL.

Strona pozwana: Ministre du travail, de l'emploi, de la formation professionnelle et du dialogue social, Confédération nationale de la boulangerie et boulangerie-pâtisserie française, Fédération Générale Agroalimentaire — CFDT i in.

Pytania prejudycjalne

Czy poszanowanie wynikającego z art. 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej obowiązku przejrzystości stanowi bezwzględnie wiążący warunek wstępny do objęcia przez państwo członkowskie wszystkich przedsiębiorstw danej branży układem zbiorowym, który powierza jednemu podmiotowi, wybranemu przez partnerów społecznych, zarządzanie obowiązkowym uzupełniającym systemem ubezpieczeniowym ustanowionym na rzecz pracowników?

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-29/14)

(2014/C 85/32)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: C. Gheorghiu i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez nieobjęcie komórek rozrodczych, tkanek płodowych i tkanek zarodkowych zakresem stosowania przepisów prawa krajowego stanowiących transpozycję dyrektywy 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego

i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie ustalenia norm jakości i bezpiecznego oddawania, pobierania, testowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich ⁽¹⁾, dyrektywy Komisji 2006/17/WE z dnia 8 lutego 2006 r. wprowadzającej w życie dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do niektórych wymagań technicznych dotyczących dawstwa, pobierania i badania tkanek i komórek ludzkich ⁽²⁾, oraz dyrektywy Komisji 2006/86/WE z dnia 24 października 2006 r. wykonującej dyrektywę 2004/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie wymagań dotyczących możliwości śledzenia, powiadamiania o poważnych i niepożądanych reakcjach i zdarzeniach oraz niektórych wymagań technicznych dotyczących kodowania, przetwarzania, konserwowania, przechowywania i dystrybucji tkanek i komórek ludzkich ⁽³⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 31 dyrektywy 2004/23/WE, art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, art. 7 oraz załącznika III do dyrektywy 2006/17/WE, jak również art. 11 dyrektywy 2006/86/WE;

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dokonana przez Polskę transpozycja do polskiego porządku prawnego dyrektyw 2004/23, 2006/17 oraz 2006/86 jest niekompletna, gdyż ustawa z dnia 1 lipca 2005 r. o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów transponująca do polskiego porządku prawnego te dyrektywy i podjęte na jej podstawie akty wykonawcze nie obejmują swoim zakresem komórek rozrodczych, tkanek zarodkowych i płodowych.

W rezultacie, w polskim ustawodawstwie brakuje przepisów transponujących dyrektywy 2004/23 i 2006/86 w zakresie, w jakim te dyrektywy dotyczą komórek rozrodczych, tkanek zarodkowych i płodowych.

Brak jest również transpozycji przepisów dyrektywy 2006/17, które dotyczą komórek rozrodczych, tzn. jej art. 3 lit. b), art. 4 ust. 2, oraz jej załącznika III.

Podczas postępowania przedsądowego Rzeczpospolita Polska potwierdziła brak odpowiednich przepisów w prawie krajowym, podkreśliła ona jednak, że w „zakresie komórek rozrodczych, tkanek zarodkowych i płodowych przepisy dyrektyw są w dużej mierze stosowane w codziennej praktyce klinicznej — zostały wdrożone na poziomie eksperckim (...)”.

Komisja uważa, że sporne przepisy powinny zostać wdrożone w całości, aktami o wiążącej mocy prawnej.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2014 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-36/14)

(2014/C 85/33)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Herrmann i M. Patakia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez stosowanie interwencji państwa w postaci obowiązku stosowania przez przedsiębiorstwa energetyczne zatwierdzanych przez Prezesa URE cen dostaw gazu ziemnego, która to nie jest ograniczona w czasie i gdzie prawo krajowe nie zobowiązuje do okresowego badania przez organy administracji krajowej konieczności i sposobu jej stosowania w sektorze gazowniczym z uwzględnieniem stopnia rozwoju tego sektora (i) oraz, cechującej się zastosowaniem w stosunku do nieograniczonego kręgu beneficjentów bez rozróżnienia pomiędzy odbiorcami oraz bez rozróżnienia sytuacji podmiotów w ramach poszczególnych grup (ii), Rzeczpospolita Polska stosuje środek nieproporcjonalny i niezgodny z art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady i Parlamentu europejskiego z 13 lipca 2009 r. 2009/73/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE ⁽¹⁾ i w związku z tym uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 tejże dyrektywy.

— obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obowiązek uzyskania zatwierdzenia przez Prezesa Urzędu Regulacyjnego Energii cen dostaw gazu ziemnego pod groźbą kary pieniężnej stosowany w stosunku do wszystkich przedsiębiorstw energetycznych w stosunku do dostaw odbiorcom innym niż gospodarstwa domowe jaki przewidziany jest w art. 47 ustawy Prawo Energetyczne stanowi interwencję państwa w postaci tzw. cen regulowanych, która niezgodna jest z wymogami zasady proporcjonalności i w związku z tym stanowi uchybienie art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE.

Sporna interwencja państwa nie spełnia bowiem standardów wyznaczonych przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku Federutility, C-265/08, gdyż obowiązujące prawo krajowe (ustawa Prawo Energetyczne z 10 kwietnia 1997r.) przewiduje

⁽¹⁾ Dz. U. L 102, s. 48 (Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 08 P. 291 — 302).

⁽²⁾ Dz.U. L 38, s. 40.

⁽³⁾ Dz.U. L 294, s. 32.

obowiązek stosowania cen regulowanych w sposób wykraczający poza to co konieczne w celu osiągnięcia ekonomicznego interesu ogólnego (ochrona przed wygórowanymi cenami gazu). W szczególności obowiązek wystąpienia o zatwierdzenie cen dostaw gazu ziemnego nie jest ograniczony w czasie i nie podlega żadnej weryfikacji sytuacji panującej na rynku gazowniczym uzasadniającej taką interwencję. Ponadto, jest ona stosowana w taki sam sposób w odniesieniu do wszystkich przed-

siębiorstw energetycznych nie objętych wyraźnym zwolnieniem wydanym przez Prezesa URE bez względu na ich pozycję na rynku gazowym oraz bez rozróżnienia na kategorie odbiorców dostaw: końcowi odbiorcy przemysłowi, odbiorcy hurtowi i gospodarstwa domowe są traktowane w taki sam sposób.

(¹) Dz.U. L 211, s. 94

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2013 r. — Wolverine International przeciwko OHIM — BH Stores (cushe)

(Sprawa T-642/13)

(2014/C 85/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wolverine International, LP (Wielki Kajman, Kajmany) (przedstawiciele: adwokaci M. Plesser i R. Heine)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: BH Stores BV (Curaçao, Antyle Niderlandzkie)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 30 września 2013 r. w sprawie R 1269/2012-4;
- oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „cushe” dla towarów z klasy 25 — Międzynarodowa rejestracja nr 859 087 wskazująca Unię Europejską

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca.

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: BH Stores BV.

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd zgodnie z art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Decyzja Wydziału Unieważnień: Oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie zaskarżonej decyzji i unieważnienie spornej międzynarodowej rejestracji wskazującej Unię Europejską.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 grudnia 2013 r. — AEMN przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-678/13)

(2014/C 85/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alliance européenne des mouvements nationaux (AEMN) (Matzenheim, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji nr 110655 z dnia 14 października 2013 r., w której ustalono ostateczny przydział przyznany przez Parlament Europejski na rzecz Alliance Européenne des Mouvements Nationaux na rok 2012 na kwotę 186 292,12 EUR i w konsekwencji postanowiono, że Alliance Européenne des Mouvements Nationaux powinno zwrócić kwotę 45 476,00 EUR, uwzględniając, że kwota 231 412,80 EUR została już przyznana skarżącemu stowarzyszeniu;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania i zasądzenie od niego z tego tytułu na rzecz Alliance Européenne des Mouvements Nationaux kwoty 20 000,00 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji autora aktu, ponieważ osoba podpisująca ten akt nie wykazała żadnego upoważnienia do wydania, podpisania i doręczenia zaskarżonej decyzji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Parlament nie umożliwił stronie skarżącej zajęcia stanowiska w sprawie stwierdzonych nieprawidłowości.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia normy prawnej w zakresie, w jakim:

— wkłady pieniężne są legalnym sposobem finansowania;

— skarżąca została potraktowana w sposób dyskryminujący w odniesieniu do jej budżetu w porównaniu z innymi europejskimi partiami politycznymi;

— prawo do bycia wysłuchanym przed przyjęciem niekorzystnego środka indywidualnego nie było przestrzegane.

4) Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, ponieważ Parlament wykorzystał przeszkody finansowe w celu ograniczenia środków działania partii politycznej, której ideałów nie podziela pewna liczba członków Parlamentu.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2013 r. — AEMN przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-679/13)

(2014/C 85/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alliance européenne des mouvements nationaux (AEMN) (Matzenheim, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.P. Le Moigne)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2013 r., częściowo powtórzonej decyzją z dnia 14 października 2013 r. i w której ustalono ostateczny przydział przyznany przez Parlament Europejski na rzecz Alliance Européenne des Mouvements Nationaux na rok 2012 na kwotę 186 292,12 EUR i w konsekwencji postanowiono, że Alliance Européenne des Mouvements

Nationaux powinno zwrócić kwotę 45 476,00 EUR, uwzględniając, iż kwota 231 412,80 EUR została już przyznana skarżącemu stowarzyszeniu;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania i zasądzenie od niego z tego tytułu na rzecz Alliance Européenne des Mouvements Nationaux kwoty 20 000,00 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które co do istoty są identyczne lub podobne do zarzutów podniesionych w sprawie T-678/13 AEMN przeciwko Parlamentowi.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2013 r. — Bilbaína de Alquitranes i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-689/13)

(2014/C 85/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bilbaína de Alquitranes, SA (Luchana-Baracaldo, Vizcaya, Hiszpania); Deza a.s. (Valašské Meziříčí, Republika Czeska); Industrial Química del Nalón, SA (Oviedo, Hiszpania); Koppers Denmark A/S (Nyborg, Dania); Koppers UK Ltd (Scunthorpe, Zjednoczone Królestwo); Koppers Netherlands BV (Uithoorn, Nederlandy); Rütgers Basic Aromatics GmbH (Castrop-Rauxel, Niemcy); Rütgers Belgium NV (Zelzate, Belgia); Rütgers Poland Sp. z o.o. (Kędzierzyn-Koźle, Polska); Bawtry Carbon International Ltd (Doncaster, Zjednoczone Królestwo); Grupo Ferroatlántica, SA (Madrid, Hiszpania); SGL Carbon GmbH (Meitingen, Niemcy); SGL Carbon GmbH (Bad Godesburg am Hallstättersee, Austria); SGL Carbon (Passy, Francja); SGL Carbon, SA (La Coruña, Hiszpania); SGL Carbon Polska S.A. (Racibórz, Polska); i ThyssenKrupp Steel Europe AG (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i C. Mereu)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w zakresie, w jakim klasyfikuje CTPHT jako H400 i H410;

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 944/2013 z dnia 2 października 2013 r. dostosowującego do postępu naukowo-technicznego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (rozporządzenia CLP) (Dz.U. L 261, s. 5) w części, w której pak, smoła węglowa wysokotemperaturowa, numer CAS 65996-93-2 (zwany dalej „CTPHT”), jest klasyfikowany jako „Aquatic Acute 1 (H400)” i „Aquatic Chronic 1 (H410)” (zwanej dalej „zaskarżonym aktem”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zaskarżony akt jest niezgodny z prawem, gdyż narusza przepisy rozporządzenia REACH i rozporządzenia CLP dotyczące zaklasyfikowania materiałów jako toksycznych dla środowiska wodnego oraz badań, które należy uznać w tym zakresie, jak też zasadę równego traktowania, w zakresie w jakim odrzuca badania przeprowadzone zgodnie z rozporządzeniem REACH i wytycznymi OECD i wymaga przeprowadzenia testów, które nie są oparte na uznanej metodzie standardowej.
- 2) Zaskarżony akt jest niezgodny z prawem, gdyż jest oparty na oczywistym błędzie w ocenie, bo nie uwzględniono w nim obojętnych właściwości CTPHT, które mają wyraźne istotne oddziaływanie na badanie światłem UV i na zastosowanie metody podsumowującej. Określono w nim współczynniki M dla składników PAH, nie dokonując prawidłowej oceny przywołanych badań, i odrzucono informacje dostarczone przez skarżące bez wystarczającego uzasadnienia.
- 3) Zaskarżony akt jest niezgodny z prawem, gdyż narusza zasady przejrzystości i prawa do obrony obowiązujące w prawie Unii.

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2014 r. — Republika Czeska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-27/14)

(2014/C 85/38)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Vlácil, T. Müller, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 7221 final z dnia 4 listopada 2013 r. wzywającej do uchylenia decyzji czeskiego ministra handlu i przemysłu, która przyznaje w odniesieniu do instalacji przeznaczonych do magazynowania gazu w miejscowości Dambořice odstępstwo od krajowych przepisów prawnych wykonujących dyrektywę 2003/55/WE⁽¹⁾ dotyczącą zasad dostępu osób trzecich, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 ust. 1 TFUE

Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję, działając w sposób ewidentnie sprzeczny z wyrokiem Sądu z dnia 6 września 2013 r. w sprawie T-465/11 Globula przeciwko Komisji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 22 ust. 4 dyrektywy 2003/55/WE

Skarżąca podnosi w tym zakresie, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję po upływie terminu przewidzianego w art. 22 ust. 4 dyrektywy 2003/55/WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 98/30/WE (Dz.U. L 176, s. 57).

Skarga wniesiona w dniu 13 stycznia 2014 r. — Laverana GmbH & Co. KG przeciwko OHIM (BIO — INGRÉDIENTS VÉGÉTAUX — PROPRE FABRICATION)

(Sprawa T-30/14)

(2014/C 85/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Laverana GmbH & Co. KG (Wennigsen, Niemcy) (przedstawiciele: J. Wachinger i M. Zöbisch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2014 r. — Secop przeciwko Komisji

(Sprawa T-79/14)

(2014/C 85/40)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

Język postępowania: niemiecki

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 listopada 2013 r. wydanej w sprawie R 1749/2013-4 i zezwolenie na publikację zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 11 642 527 dla towarów i usług z klas 3, 5 i 35;
- pomocniczo, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 listopada 2013 r. wydanej w sprawie R 1749/2013-4 i przekazanie sprawy do Urzędu celem wydania nowej decyzji;
- pomocniczo, stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 listopada 2013 r. wydanej w sprawie R 1749/2013-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny biało-czarny znak towarowy, zawierający elementy słowne „BIO — INGREDIENTS VÉGÉTAUX — PROPRE FABRICATION” dla towarów i usług należących do klas 3, 5 i 35 — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 642 527.

Decyzja eksperta: Częściowa odmowa rejestracji.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania.

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia nr 207/2009.

Strony

Strona skarżąca: Secop (Flensburg, Niemcy) (przedstawiciele: U. Schnelle i C. Aufdermauer, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2013 r. Aiuto di Stato SA.37640, C(2013) wersja ostateczna — Aiuti per il salvataggio a favore di ACC Compressors S.p.A., Italia [pomoc państwa SA.37640, C(2013) wersja ostateczna; pomoc ratunkowa na rzecz ACC Compressors S.p.A., Włochy] na podstawie art. 264 ust. 1 TFUE;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 296 TFUE

- Skarżąca podnosi braki w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Twierdzi ona, że Komisja pomimo wiedzy odnośnie do okoliczności stanu faktycznego w związku z równoległym postępowaniem w przedmiocie kontroli fuzji skarżącej w zakresie nabycia aktywów należących do spółki zależnej beneficjenta pomocy, nie uwzględniła konsekwencji wynikających z tej okoliczności dla oceny zdolności do otrzymania pomocy beneficjenta pomocy, ani dla skarżącej szczególnych skutków pozytywnej decyzji w przedmiocie pomocy.

2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu traktatów

- Skarżąca powołuje naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE. W tym względzie twierdzi ona między innymi, że beneficjenta pomocy należy zakwalifikować jako niezdolnego do konkurencji oraz jako nowe przedsiębiorstwo powstałe wskutek środków restrukturyzacyjnych. Beneficjentka pomocy została pozbawiona

aktywów niezbędnych dla dalszego prowadzenia swojej działalności wskutek nabycia przez skarżącą aktywów spółki należącej do jej koncernu, bez których nie może ona kontynuować albo podjąć na nowo swojej działalności.

- Ponadto ma miejsce naruszenie art. 108 ust. 2 i 3 TFUE. Skarżąca podnosi, że Komisja powinna była uznać istnienie poważnych trudności jeśli chodzi o zgodność pomocy ze wspólnym rynkiem i wszcząć postępowanie wyjaśniające.

— Wreszcie, skarżąca w ramach zarzutu drugiego podnosi naruszenie zasady równego traktowania.

3) Zarzut trzeci oparty na przekroczeniu zakresu uznania

- Skarżąca w tym miejscu podnosi, że Komisja przekroczyła zakres uznania poprzez nieuwzględnienie istotnych elementów stanu faktycznego zasadniczych z punktu widzenia oceny oraz przysługującego uznania i w ten sposób wydała decyzję w oparciu o niepełną podstawę faktyczną.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 11 lutego 2014 r. — Armani przeciwko Komisji

(Sprawa F-65/12) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Wynagrodzenie — Dodatki rodzinne — Prawo do dodatku na dziecko na utrzymaniu — Dziecko na utrzymaniu — Dziecko małżonki skarżącego)

(2014/C 85/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: E.M. Armani (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: D. Abreu Caldas, S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis i É. Marchal, avocats)

Strona pozwana: Komisja (przedstawiciele: D. Martin i V. Joris, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności odmownej decyzji Komisji w sprawie przyznania skarżącemu dodatku na syna jego małżonki z poprzedniego małżeństwa.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 17 sierpnia 2011 r., na mocy której Komisja Europejska odmówiła E.M. Armaniemu prawa do dodatku na dziecko pozostające na utrzymaniu jako dziecko jego małżonki.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez E.M. Armaniego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 11.8.12, s. 34.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2014 r. — Bodson i in. przeciwko EBI

(Sprawa F-73/12) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel EBI — Umowny charakter stosunku pracy — Reforma systemu wynagradzania i awansu płacowego EBI)

(2014/C 85/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Jean-Pierre Bodson i in. (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: C. Gómez de la Cruz, T. Gilliams i G. Nuvoli, pełnomocnicy, adwokat P.E. Partsch)

Przedmiot sprawy

Po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności zawartych w rozliczeniach wynagrodzenia decyzji o zastosowaniu ogólnej decyzji Europejskiego Banku Inwestycyjnego w sprawie ustalenia awansu płacowego z ograniczeniem do 2,8% dla całego personelu oraz decyzji określającej siatkę osiągnięć wiążącą się z utratą 1 % wynagrodzenia oraz, po drugie, żądanie zasądzenia od tej instytucji wypłaty różnicy w wynagrodzeniu z odsetkami za zwłokę oraz odszkodowania.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Jean-Pierre Bodson i siedmioro pozostałych skarżących, których nazwiska widnieją w załączniku, pokrywają własne koszty i zostają obciążeni kosztami poniesionymi przez Europejski Bank Inwestycyjny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 29.9.2012, s. 33.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 12 lutego 2014 r. — Bodson i in. przeciwko EBI(Sprawa F-83/12) ⁽¹⁾**(Służba publiczna — Personel EBI — Zobowiązaniowy charakter stosunku pracy — Wynagrodzenie — Reforma systemu premii w EBI)**

(2014/C 85/43)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Jean-Pierre Bodson i in. (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: C. Gómez de la Cruz, T. Gilliams i G. Nuvoli, pełnomocnicy oraz adwokat P. E. Partsch)**Przedmiot sprawy**

Po pierwsze, żądanie stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu do skarżących premii zgodnie z nowym systemem wyników pracy, w kształcie wynikającym z decyzji Rady Dyrektorów z dnia 14 grudnia 2010 r. oraz decyzji Komitetu Zarządzającego z dni 9 listopada 2010 r. i 16 listopada 2011 r., a po drugie, żądanie zasądzenie od pozwanego zapłaty różnicy w wynagrodzeniu oraz odszkodowania.

Sentencja wyroku

1) Skarga zostaje oddalona.

2) J.-P. Bodson oraz siedmioro pozostałych skarżących, których nazwiska zostały wymienione w załączniku, pokrywają własne koszty i zostają obciążeni kosztami postępowania poniesionymi przez Europejski Bank Inwestycyjny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 29.9.2012, s. 34.**Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2013 r. — ZZ przeciwko FRA**

(Sprawa F-97/13)

(2014/C 85/44)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Laure, M. Vandenbussche)*Strona pozwana:* Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA)**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie powołania innego kandydata na stanowisko Senior Programme Manager we FRA i dorozumianej decyzji w sprawie niepowołania skarżącej na drugie z wymienionych w ogłoszeniu o naborze stanowisk Senior Programme Manager.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora z dnia 5 lutego 2013 r. informującej skarżącą, że dyrektor FRA wybrał innego kandydata na stanowisko Senior Programme Manager — Social Research (AD8) i w rezultacie nie powoła jej na to stanowisko;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji bez daty w sprawie niepowołania skarżącej na drugie z wymienionych w ogłoszeniu o naborze stanowisk Senior Programme Manager;
- stwierdzenie nieważności wszelkich decyzji wydanych na podstawie powyższych niezgodnych z prawem decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 11 lipca 2013 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej zażalenie skarżącej i odmówiono wszczęcie dochodzenia administracyjnego, prowadzonego przez bezspornie neutralną, bezstronną i obiektywną osobę, w celu ustalenia stanu faktycznego;
- naprawienie szkody majątkowej poniesionej przez skarżącą, szacowanej na 550 651 EUR;
- naprawienie krzywdy doznanej przez skarżącą, szacowanej na 70 000 EUR;
- obciążenie FRA kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 27 listopada 2013 r. — ZZ przeciwko ENISA

(Sprawa F-112/13)

(2014/C 85/45)

Język postępowania: grecki

Strony*Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: V. Christianos, avocat)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora wykonawczego ENISA w sprawie rozwiązania ze skarżącym umowy o pracę na czas nieokreślony.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej w sprawie zażalenia skarżącego, jak również wszystkich poprzedzających ją niezgodnych z prawem aktów, w tym aktu, na którego podstawie ENISA rozwiązała ze skarżącym umowę o pracę;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie ENISA kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA)

(Sprawa F-3/14)

(2014/C 85/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, A. Guillerme)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EASA o przedłużeniu zawartej ze skarżącym umowy o pracę tylko na jeden rok zamiast na pięć lat z naruszeniem art. 39 rozporządzenia (WE) nr 216/2008/WE.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji zarządu z dnia 12 marca 2013 r. o przedłużeniu zawartej ze skarżącym umowy o pracę tylko na jeden rok;
- tym samym stwierdzenie nieważności aneksu nr 2 do jego umowy o pracę, który przedłużył tę umowę tylko na jeden rok;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-5/14)

(2014/C 85/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: É. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie usunięcia skarżącego ze stanowiska na podstawie art. 9 ust. 1 lit. h) załącznika IX do regulaminu pracowniczego bez obniżenia uprawnień emerytalnych w związku z wewnętrznym dochodzeniem wszczętym w następstwie dochodzenia OLAF wobec pewnego przedsiębiorstwa oraz żądanie zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę i naprawienia rzekomo poniesionej szkody.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności wydanej w dniu 16 października 2013 r. przez trójosobowy organ powołujący decyzji, doręczonej skarżącemu w miejscu jego zamieszkania w dniu 18 października 2013 r. przez służby bezpieczeństwa Komisji w ramach akt CMS 12/042, zgodnie z którą „ZZ zostaje usunięty ze stanowiska na podstawie art. 9 ust. 1 lit. h) załącznika IX do regulaminu pracowniczego bez obniżenia uprawnień emerytalnych”, i która wchodzi w życie „w miesiącu następującym po dacie jej podpisania”;
- zasądzenie od Komisji 33 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za rzekomo doznaną krzywdę, uszczerbek na zdrowiu oraz uszczerbek w życiu rodzinnym i zawodowym oraz naprawienia rzekomo poniesionej szkody i uszczerbku w ramach kariery zawodowej skarżącego, tymczasowo oszacowanych na 1 EUR od szacowanej wysokości, z zastrzeżeniem jej zmiany w toku postępowania;
- w każdym wypadku, obciążenie strony pozwanej całością kosztów, zgodnie z art. 87 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-6/14)**

(2014/C 85/48)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: F. Van der Schueren, avocat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji odmownej w sprawie przyznania skarżącej renty wdowiej w związku ze zgonem jej byłego małżonka.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 29 października 2013 r., wydanej w odpowiedzi na zażalenie skarżącej (nr R/485/13) w sprawie przyznania jej renty wdowiej w związku ze zgonem jej byłego małżonka;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-7/14)**

(2014/C 85/49)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat A. Salerno)*Strona pozwana:* Komisja**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie skrócenia okresu przedłużenia ze skarżącą umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego z trzech do dwóch lat.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 18 lipca 2013 r. w sprawie skrócenia okresu przedłużenia ze skarżącą umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego z trzech do dwóch lat przyznanego decyzją z dnia 23 listopada 2011 r.;
- ustalenie odszkodowania w wysokości 45 000 EUR powiększonego o odsetki za zwłokę, które może być należne skarżącej w wypadku gdy Komisja, z powodów o charakterze prawnym, nie będzie mogła przywrócić jej do pracy na okres jednego roku;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 31 stycznia 2014 r. — ZZ przeciwko EBI**(Sprawa F-8/14)**

(2014/C 85/50)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: A. Senes i L. Payot, avocats)*Strona pozwana:* Europejski Bank Inwestycyjny**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji odmownej w sprawie awansu skarżącej z grupy funkcyjnej F do grupy funkcyjnej E.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji komitetu odwoławczego z dnia 23 października 2013 r.;
- obciążenie EBI kosztami postępowania.

Portal EUR-Lex (<http://new.eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL